

Viering 26 april 2020 vanuit Het Foreestenhuis in Hoorn

Thema: Verlangend op weg zijn

In samenwerking met de landelijke Doopsgezinden, Remonstranten en met jongerengemeente Arminius

Voorganger: Ds. Jan Berkvens

Muzikanten: Peter Zandberg (piano, orgel), Ries Companjen (saxofoon), Ella Borman (cello).

Pianospel: *Dans nos obscurités.*

De nieuwe paaskaars wordt ontstoken: 'We ontsteken een vuur van verlangen dat nooit meer dooft.'

Welkomstwoord

Welkom bij deze landelijke viering,
vanochtend vanuit de doopsgezinde – remonstrantse gemeente in Hoorn
samen met de jongerengemeente Arminius.

Welkom als je ons kent
en welkom als je ons niet kent.
Voel je vrij om mee te zingen of te neuriën,
te bidden, te luisteren, te zijn.

We komen samen rond ons vertrouwen
In de Eeuwige God
Hoe hij of zij ook gestalte voor je krijgt.
Die bron is van liefde, van troost, van hoop.
Het zijn haar liefde en zijn vrede die het pad beschijnen dat wij door het leven gaan.

Muziek

H. Eccles – Sonate in g klein – Präludium

Gebed

Eeuwige God,
Wij komen samen in gebed.
Juist in een tijd als deze
Leggen we onze zorgen voor U en voor elkaar neer.

We vragen U:
Sta zorgzaam om ons heen
Help ons om samen goed te leven
samen verder te gaan
met uw licht dat ons verder helpt.

Lied

Nieuwe Liedboek 1006 – Onze Vader in de hemel
Tekst Gerard van Midden, Melodie Gerard van Amstel

Onze Vader in de hemel
U staat zorgzaam om ons heen
Geef dat alle mensen weten
Zoals U is er maar een.

Doe ons telkens weer geloven
In een wereld zonder pijn.
In uw rijk dat eens zal komen
En dat soms te zien zal zijn.

Help ons samen goed te leven
En te doen wat u graag wilt.
Geef ons elke dag te eten
Tot de honger is gestild
En vergeef ons wat we fout doen
Net als wij niet blijven staan
Bij de fouten van een ander
Maar weer samen verder gaan.

Help ons om te zien wat goed is
En wat slecht is, boos of naar.
Geef dat wij het juiste kiezen
Dat we goed zijn voor elkaar.

Onze Vader, wij geloven
Dat u onze wereld leidt.
Met uw licht helpt u ons verder

Hier en nu en straks altijd.
Amen amen.

Inleiding op de gedachte

Een paar jaar geleden schreef de Zuid-Afrikaanse misdaadschrijver Dyon Meyer zijn literaire thriller 'Koorts'. Helemaal in de traditie van post-apocalyptische verhalen beschrijft hij hoe een groepje overlevenden probeert een werkbare gemeenschap op te bouwen, nadat 95% van de mensen het loodje heeft gelegd door een virus. Een klein groepje mensen, waaronder Nico en zijn vader, vindt elkaar op het Zuid-Afrikaanse platteland en moeten op elkaar vertrouwen en bouwen om ervoor te zorgen dat ze overleven. Dat betekent geven en nemen, maar ook een paar kernwaarden handhaven waar iedereen zich aan moet houden.

Op een gegeven moment gaan Nico en een ander lid van de gemeenschap op zoek naar andere overledenen om hen uit te nodigen vorm te geven aan deze nieuwe samenleving. Met z'n tweeën zijn ze op weg, met al hun onzekerheden, hun verdriet, hun angsten, hun verlangens en hun hoop.

Dat met z'n tweeën op weg gaan lijkt heel sterk op het verhaal van de Emmaüsgangers uit de bijbel, dat gaat over twee vrienden van Jezus die na zijn dood en opstanding met Pasen op weg gaan om het nieuws van een nieuwe wereld te verspreiden. Samen zijn zij op weg vanuit Jeruzalem naar een plaats verderop gelegen. Ze zijn verdrietig, onzeker, bang en enigszins wanhopig. En dank komt er opeens een derde persoon, een vreemdeling, bij hen lopen. Aan hem vertellen ze het verhaal van Pasen, maar vooral ook over hun ontredde, hun wanhoop, hun verdriet en twijfel.

Aan het einde van de dag wil de vreemdeling hun verlaten, maar zij nodigen hem uit voor de maaltijd. Als de vreemdeling de maaltijd zegent, herkennen ze de vreemdeling als hun vriend en leermeester, als Jezus, als hun hoop. Daarna gaan ze terug naar Jeruzalem om dat aan hun vrienden te vertellen. Achteraf bekennen ze aan elkaar dat ze al die tijd onderweg met de vreemdeling al zo'n bijzonder gevoel hadden. Nu kan je het verhaal als een voldongen feit lezen, maar met enige poëtische vrijheid zou het dan zo kunnen zijn dat de vreemdeling, de hoop, die zij tegenkwamen onderweg niet per se fysiek bij hen was, maar dat zij hem in zichzelf moesten leren vinden? Op zich maakt dat voor het verhaal niet uit. Zij waren hopende, wankel gelovende mensen, kwetsbaar en weerloos op weg, maar ze vonden hoop, nieuw leven en nieuwe kracht.

Lied

Nieuwe Liedboek 647 – Voor mensen die naamloos (aangepast voor de coronatijd)
Tekst Henk Jongerius, melodie Jan Raas

Voor mensen die naamloos, kwetsbaar en weerloos door het leven gaan, ontwaakt hier nieuw leven, wordt kracht gegeven: wij krijgen een naam.

Voor mensen die roepend, tastend en zoekend door het leven gaan, verschijnt hier een teken, brood om te breken: wij kunnen bestaan.

Voor mensen die vragend, wachtend en wakend door het leven gaan, weerklinken hier woorden, God wil ons horen: wij worden verstaan.

Voor mensen die hopen, wankel gelovend door het leven gaan, zal liefde hun vragen en angsten verjagen: nieuw leven breekt aan.

Gedachte

Ook wij zijn met maximaal twee mensen op weg. Echt fysiek, in bijvoorbeeld het park of het bos, virtueel aan de telefoon of computer, of mentaal, in ons hoofd en gesprekken die we voeren. We hebben het over onze onzekerheden, twijfels, maar ook over onze hoop en verlangens. We vragen ons af hoe het straks moet gaan, als de intelligente lock down opgeheven wordt. Of de manier waarop de samenleving en economie nu draait echt is zoals we het willen. Nu kijken we naar elkaar om, maar blijven we dat doen? En wat doe jij straks als eerste, als het weer kan?

Helemaal hetzelfde zal het niet snel zijn en de huidige onzekerheid maakt thema's die voor velen van ons naar de achtergrond waren verhuisd weer actueel: Vragen over wat we hier eigenlijk met elkaar doen, wat de zin ervan is, hoe je in het leven wilt staan, of er toch iets groters of niet en waar je je kracht en inspiratie vandaan haalt.

Eigenlijk zo'n beetje waar de Emmaüsgangers onderweg vanuit Jeruzalem mee bezig zijn en ook waarmee de twee mensen uit de roman van Deon Meijer op weg zijn. Met die dingen zijn we wel vaker bezig, maar zelden zo oprecht als nu. Juist door de gekte nu, of juist door de rust, komen ze bovendrijven. Opeens is er plek voor onze twijfels, onze vragen. Maar ook voor onze verlangens en onze hoop. In die plek, die we maar zelden echt durven betreden, daar ontstaan nieuwe inzichten, daar breekt een nieuw leven aan, prachtig verwoord in het door Henk Jongerius, de Dominicaanse broeder uit Huissen, geschreven en aangepaste lied wat we net zongen of hoorden:

Voor mensen die hopen,
wankel gelovend
door het leven gaan
zal liefde hun vragen
en vrezes verjagen:
nieuw leven breekt aan.

God is iets heel groots. Het kan de liefde zijn die vragen en vrezes verjaagt. Het kan de troost zijn waar je je aan vastklampt totdat je weer op eigen kracht verder kunt. Het kan de derde, de vreemdeling zijn, die even met je meeloopt en je inzicht geeft. Door God, wie of wat dat ook voor je is, ontstaat nieuw perspectief, nieuw leven, in alle poëtische wijdte waarmee dat geduid kan worden.

Voor de twee mensen op weg in de post-apocalyptische wereld van Meyer betekent het nieuwe leven steeds opnieuw risico nemen: kunnen we de mensen die we tegenkomen écht vertrouwen? Zij hopen op dat vertrouwen, zij moeten wel. Zij leren dat hoop en vertrouwen hun drijfveren zijn, hun kracht is.

Voor de twee Emmaüsgangers geldt misschien wel dat zien dat het lijden onvermijdelijk was en ontdekken dat zij de hoop in zichzelf moeten ontdekken om verder te kunnen en de boodschap van een andere, betere wereld, uit te kunnen dragen.

Wij koesteren ook hoop: enerzijds willen we terug naar wat we hadden, maar we zien ook dat er in wat wij hadden dingen zaten die niet zo fraai waren. Natuurlijk willen we onze geliefden weer zien, willen we de ruimte om onszelf te kunnen zijn en worden, en willen we dat we mensen niet hoeven verzorgen in speciale pakken. Maar willen we ook door met een wereld waarin mensenlevens zo verschillend gewaardeerd worden, waarin de zwaksten gisteren hun baan verloren en topmensen morgen nog hogere vergoedingen krijgen? Willen we het incasseringsvermogen van de natuur, de schepping, nog langer op de proef stellen, nu we weer schildpadjes naar zee zien ploeteren en eenden op de dam zien? Willen we door in een wereld waarin leiders de wetenschap maar een mening vinden en angstbeelden van mensen in stand houden?

De mensen uit de roman van Meyer gaan op weg vanuit het verlangen om met anderen mensen een betere samenleving op te bouwen. De Emmaüsgangers vinden hoop en kracht om de boodschap van een betere wereld te verspreiden. Wij kunnen nu bepalen met welk verlangen wij op weg willen zijn, welke boodschap wij willen verspreiden en welke wereld wij willen helpen bouwen.

Het verhaal van de Emmaüsgangers leert ons dat we de hoop en de kracht die we daarvoor nodig hebben niet ver weg hoeven te zoeken, maar dat die hoop en kracht altijd onder ons zijn, misschien zelfs wel in onszelf huizen. We moeten ze alleen maar leren zien en durven te ontdekken.

We hoorden in het gebed de verlangens van andere mensen, persoonlijk, voor anderen, voor de wereld als geheel. Welk verlangen koester jij? En als er dan een tijdje een vreemdeling, of Jezus, met jou mee zou lopen, misschien zelfs wel God even bij je is, wat hoop je dan dat hij of zij jou aandraagt om je verlangen vorm te geven? Die hoop en dat verlangen kun je met anderen delen om zo de wereld waar jij naar verlangt te helpen vormgeven.

Amen

Muziek

J.S. Bach – Suite I – Allemande

Digitale collecte

De collecte, de inzameling voor vandaag is voor het werk dat Gerard van Mourik in Noordoost Nigeria doet, als coördinator van de vluchtelingenkampen aldaar. In de regio zijn twee miljoen mensen afhankelijk van het werk dat hij vanuit [InterSOS](#) en gesteund door Stichting Vluchteling daar doet.

Afsluitende woorden

Net als de mensen die we tegenkwamen
In de verhalen en in de liederen,
Zijn wij op weg.

Vanuit onze eigen verlangens
Luisterend naar onze hoop
Zorgzaam voor de mensen om ons heen

De Eeuwige zegent je met liefde
Hij troost je en geeft je kracht.
Op momenten dat je het niet verwacht
wandelt ze met je mee
en is het licht op je pad

Amen.

Muziek

Your Song – Elton John